

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **E. R., R. B., W. S., P. K., P. G., T. Z., A. B., A. K., R. B., Ż. F.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 lipca 2015 r.

wniosku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi na

podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnąć.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2015 r., VIII K 168/15, Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie do rozpoznania w trybie art. 37 k.p.k. Sądowi Rejonowemu w Grójcu sprawy E. R., R. B., W. S., P. K., P. G., T. Z., A. B., A. K., R. B., Ż. F. o czyny z art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in.

We wniosku wskazano, że sprawa ta, należąca w myśl ustawy do właściwości Sądu Rejonowego w Grójcu, została postanowieniem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 4 lutego 2015 r., sygn. V Ko 68/15, przekazana na podstawie art. 36 k.p.k. do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie. Wnioskujący Sąd zauważył, że ze względu na zawartość przekazanej sprawy, w tym obszerny materiał dowodowy zgromadzony w 98 tomach akt, oraz z uwagi na znaczne obciążenie innymi sprawami, w tym licznymi sprawami wielotomowymi, należy się spodziewać, że rozpoznanie tej sprawy w rozsądnym terminie nie będzie możliwe. We wniosku zwrócono też uwagę, że Sąd

Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie jest w świetle statystyk Ministerstwa Sprawiedliwości za 2014 r. sądem znacznie bardziej obciążonym jeśli chodzi o liczbę wpływających spraw, w tym sprawy wielotomowe, niż Sąd Rejonowy w Grójcu, w konsekwencji czego przekazanie sprawy w trybie art. 36 k.p.k. Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Północ wbrew intencji przekazania skutkować będzie uszczerbkiem na ekonomii procesowej i rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Bezsporne jest, że przepis art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy. Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał przy tym uwagę, że nie może on stanowić środka stanowiącego podstawę rozwiązywania występujących w poszczególnych postępowaniach problemów o charakterze kadrowym, czy technicznym. Nie można w całości podzielić poglądu wyrażonego w cytowanym w wystąpieniu orzeczeniu Sądu Najwyższego, co do rozumienia zakresu pojęcia dobra wymiaru sprawiedliwości w odniesieniu do konieczności badania stopnia obciążenia poszczególnych sądów i stanu zaległości w tych sądach w kontekście zasadności decyzji o przekazaniu sprawy na podstawie art. 36 k.p.k. Innymi słowy instytucja procesowa określona w art. 37 k.p.k. nie ma służyć weryfikacji poprawności postanowień wydawanych na podstawie art. 36 k.p.k. Przepisy art. 36 i art. 37 k.p.k. dotyczą różnych sytuacji procesowych i inne przesłanki powinny być brane pod uwagę przy ich stosowaniu.

Nie negując zatem trudnej sytuacji sądu, który wystąpił z wnioskiem uznać trzeba, że brak podstaw do uwzględnienia tego wniosku.